

Arrest

nr. 248 111 van 25 januari 2021
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 26 augustus 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 juli 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 16 december 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partijen en hun advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaken

Verzoeker in de zaak nr. X (hierna: verzoeker) en verzoekster in de zaak nr. X (hierna: verzoekster), die verklaren van Venezolaanse nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen op 4 januari 2019 België binnen met een paspoort en verzoeken op 22 januari 2019 om internationale bescherming. Op 23 juli 2020 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van hen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die op 27 juli 2020 aan verzoekende partijen aangetekend worden verzonden.

De eerste bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoeker wordt genomen, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Venezolaans staatsburger en afkomstig van de stad Cúa in de deelstaat Miranda in Venezuela, waar u steeds hebt gewoond tot uw vertrek uit Venezuela. U deed tal van jobs: u werkte voor de apotheekketen Farmatodo, u werkte bij een veiligheidsdienst voor baseballwedstrijden en u werkte in de vishandel met uw vader. Sinds 2 maart 2018 werkte u als mecanicien in een garage.

Op 5 augustus 2017 huwde u met K. G. B. H. (...). U hebt samen met haar een dochter, S. V. L. B. (...). Uw echtgenote had al een zoon samen met haar ex-partner op het moment van uw huwelijk. De naam van haar zoon, die bij jullie woont, is Y. E. G. B. (...). Van 2011 tot 2017 woonde u in het huis van uw echtgenote, samen met uw gezin. Omdat het huis in een gevaarlijke buurt lag, besloten jullie het huis te verkopen. In oktober 2016 sloten jullie een overeenkomst met een gezamenlijke vriendin. Zij is gehuwd met een politieagent, genaamd C. J. (...). Zij zou het huis kopen onder voorbehoud van het verkrijgen van een krediet. Zij had hiervoor de tijd tot februari 2017 en ondertussen huurde zij een deel van het huis van jullie. In februari 2017 bleek dat het krediet niet toegekend was waardoor de verkoop niet kon doorgaan. Zij weigerden echter te betalen en het huis te verlaten. Jullie zochten hulp bij een advocate van een publieke notariaatinstelling. Zij kon jullie niet helpen omdat het een zaak tegen een ambtenaar betrof die voor de gemeentelijke politie werkte. Jullie zochten hulp bij een andere advocaat maar hij weigerde de zaak aan te nemen toen hij hoorde dat jullie een politieagent beschuldigden. In maart 2017 werd u opgebeld en werd u gevraagd om naar het huis te komen. Toen u daar aankwam probeerde C. J. (...) u samen met een paar andere politieagenten onder druk te zetten om een document te tekenen, waarin stond dat u het huis aan hen overdroeg zonder dat zij moesten betalen. U weigerde dit tekenen en werd gearresteerd. U werd meegenomen naar het politiebureau waar C. J. (...) u bedreigde. Later werd u gearresteerd door collega's van C. J. (...). Zij deden alsof het een routinecontrole was maar eenmaal op het politiebureau probeerden ze u te overtuigen het huis te schenken. Zij bedreigden u en zeiden dat ze u valselijk konden beschuldigen van drugshandel of vermoorden. U weigerde het huis te schenken. U ging een klacht over het machtsmisbruik van C. J. (...) indienen bij het openbaar ministerie. Daar wilden ze de klacht niet accepteren omdat het over een ambtenaar ging. In mei of in juni 2017 werd u tegengehouden door twee minderjarigen die uw motorfiets wilden stelen. U liep hierbij een kogelwonde in uw been op. Achteraf hoorde u dat de dader een neef van C. J. (...) betrof die in zijn opdracht handelde. Eind juni 2017 belandde u in een discussie met C. J. (...) en u vocht met hem op straat. U werd gearresteerd en werd acht uur lang vastgehouden. In februari 2018 werd u een derde keer gearresteerd, zagezegd omdat de documenten van de auto waarmee u rondreed niet in orde waren. Sommige politieagenten gaven u toen de raad om de documenten te ondertekenen omdat u anders vermoord zou worden. Vijftien of twintig dagen na deze arrestatie werd u opnieuw gearresteerd omdat de documenten van uw auto zagezegd niet in orde waren. De werkelijke reden was echter dat u de documenten van het huis moest ondertekenen. Uw echtgenote werd gearresteerd bij een hevige discussie met C. J. (...). Zij legde hierover klacht neer bij het openbaar ministerie. Ze namen haar verklaringen af en stuurden jullie door naar Sunavi, een overheidsinstelling bevoegd voor rechtsbijstand bij disputen over vastgoed. Ook van hen kwam er geen oplossing. Jullie gingen vervolgens gedurende een week elke dag naar het huis om hun vertrek te eisen. Er ontstond een hevige discussie tussen C. J. (...) en uw echtgenote en zij werd gearresteerd. U verzocht om hulp bij een andere advocaat, die u de raad gaf om naar de CICPC te stappen. U diende een klacht in bij de CICPC, bij een departement bevoegd voor machtsmisbruik van ambtenaren. C. J. (...) kwam dit te weten en uitte steeds meer doodsb bedreigingen. U durfde niet meer buiten te komen en leefde ondergedoken. In december 2018 kwamen jullie opnieuw C. J. (...) tegen in een discotheek. Hij richtte zijn vuurwapen op u. U besloot het land te verlaten. U verliet Venezuela op 2 januari 2019. U reisde via Spanje naar België, waar u aankwam op 4 januari 2019. Op 22 januari 2019 diende u een verzoek om internationale bescherming in. Op 21 november 2019 werd jullie zoon, K. G. L. B. (...) geboren.

Ter staving van uw verzoek legt u uw paspoort, uw identiteitskaart, een medisch attest van Dr. M. L. (...) d.d. 26.04.2019 met betrekking tot de schotwonde in uw been, een klacht neergelegd bij de CICPC (Cuerpo de Investigaciones Científicas, Penales y Criminalísticas), een tweede klacht die bij de Openbare Rechtbank bevoegd voor vastgoeddisputen werd neergelegd, de verkoopakte van uw huis, een brief van advocate M. V. (...), waarin ze vermeldt dat ze jullie niet kan helpen omdat het een beschuldiging van een politieagent betreft, twee bewijzen van de tewerkstelling van C. J. (...), krantenartikels over de zone waarin het huis van uw echtgenote zich bevindt, de volmacht die u aan uw zus gaf betreffende de verkoop van het huis, een ontvangstbewijs van een klacht bij SUNAVI, en vier foto's van de buurt waarin het huis zich bevindt, voor.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier dient besloten te worden tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Er dient te worden vastgesteld dat u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming geen feiten of elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat u Venezuela hebt verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade.

U verklaart dat u bedreigd werd door C. J. (...) als gevolg van een conflict over de eigendom van uw echtgenote. C. J. (...) en zijn gezin zouden de woning van uw echtgenote kopen onder voorbehoud van het verkrijgen van een krediet. Zij hadden hiervoor de tijd tot februari 2017 en ondertussen huurden zij een deel van het huis. In februari 2017 bleek dat het krediet niet toegekend was waardoor de verkoop niet kon doorgaan. Zij weigerden echter te betalen en het huis te verlaten (CGVS, p. 8 en 9).

Uw verklaringen hierover zijn echter dermate tegenstrijdig en incoherent dat er geen geloof aan kan worden gehecht.

Vooreerst dient aangestipt dat de materiële bewijzen die u voorlegt ter staving van deze problemen, niet weten te overtuigen. U verklaart dat uw echtgenote een klacht bij de Openbare Rechtbank bevoegd voor vastgoeddisputen heeft neergelegd. Wat deze klacht betreft dient vastgesteld dat dit een neerslag van een terechtzitting van een rechtszaak betreft, op datum van 15 december 2017. Daarin staat vermeld dat C. J. (...) verklaart dat uw echtgenote op 14 december 2017 de betreffende woning onrechtmatig heeft betreden en het slot opengebroken heeft. Hij verklaart dat uw echtgenote door de politie uit het huis werd begeleid. Hij verklaart dat hem het recht op toegang tot het huis is toegekend zoals bepaald in het contract met koopoptie dat beide partijen tekenden, dat hij en zijn gezin nergens naartoe kunnen en dat hij de naleving van het ondertekende contract vraagt. Het woord wordt daarna aan uw echtgenote gegeven die verklaart dat zij zich correct heeft gedragen, dat het om haar huis gaat en dat zij haar huis nodig heeft, dat de huurders geen nutsvoorzieningen betalen en dat zij daarnaast het huis niet wenst te verkopen in het huidige economische klimaat. Uw echtgenote verklaart daarna dat zij de aangegane koopovereenkomst wenst te ontbinden. De Openbare Ombudsman komt vervolgens tussen en verklaart dat hij niet de bevoegdheid heeft om aan de inwonende personen de toegang tot de woning te ontfangen en dringt erop aan dat uw echtgenote de wettelijke procedures dient te volgen indien zij deze uitkomst wenst. Dit door u neergelegde document laat een andere werkelijkheid zien dan de versie van de feiten die u doorheen uw verklaringen weergeeft. Uit dit document blijkt immers dat uw echtgenote het huis niet meer wilde verkopen omdat de verkoopprijs door de inflatie in het land niet veel waarde meer had. Verder wordt louter melding gemaakt van onbetaalde nutsvoorzieningen. Dat jullie verklaren dat zij geen huur meer betaalden en ook de verkoopprijs niet wilden geven omdat ze geen krediet kregen gaat volstrekt in tegen wat er in dit document te lezen valt en doet ernstig twijfelen aan de geloofwaardigheid van jullie beweerde problemen in Venezuela.

U verklaart voorts dat u in februari of maart 2018 voor de laatste keer door de Venezolaanse politie werd gearresteerd (CGVS, p. 12). U hebt nadien geen problemen meer gehad met de politie (CGVS, p. 12). Uw echtgenote verklaart echter dat jullie allebei in december 2018 gearresteerd werden omdat C. J. (...) te weten was gekomen dat jullie een klacht hadden ingediend bij de CICPC (CGVS (...)B, p. 8-9). Zij bevestigt later nogmaals dat zij zelf ook gearresteerd werd (CGVS (...)B, p. 8). Echter, op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde zij nooit gearresteerd te zijn geweest (vragenlijst CGVS, vraag 1).

Wanneer uw echtgenote uitdrukkelijk gevraagd wordt wanneer u de laatste keer werd gearresteerd, herhaalt ze dat u in december 2018 – kort voor het incident in de discotheek en jullie daaropvolgende vertrek – voor de laatste keer werd gearresteerd (CGVS (...)B, p. 9). U wordt zelf nog gevraagd wat er gebeurde na het indienen van deze klacht bij het CICPC maar u vermeldt niets over een arrestatie

(CGVS, p. 13). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid in jullie verklaringen, zegt uw echtgenote louter dat, voor zover ze zich kan herinneren, de arrestatie in december 2018 was, een paar dagen voor het incident in de discotheek ((...)B, p. 10). Dat u verklaart dat laatste jaar geen problemen te hebben gekend met de politie en niet meer gearresteerd werd maar uw echtgenote verklaart dat u nog kort voor jullie vertrek werd gearresteerd – en dit incident kort voor het incident in de discotheek plaatst – doet verdere vragen rijzen over de geloofwaardigheid van jullie vluchtrelaas.

Wanneer uw echtgenote de notities van het persoonlijk onderhoud toegestuurd krijgt, verklaart zij in dit verband dat ze in de war was omdat u zoveel keer bent gearresteerd dat ze het niet goed meer wist. Zij verklaart dat ze zich herinnerde dat u werd gearresteerd nadat er een klacht bij de CICPC was ingediend. Later, na het persoonlijk onderhoud, werd zij er zich van bewust dat jullie maar “één” incident hebben meegemaakt nadat jullie een klacht bij de CICPC indienden, het incident in de discotheek. Dat uw echtgenote in die mate in de war zou zijn over de data van uw arrestaties en de incidenten die jullie hebben meegemaakt, is opmerkelijk, temeer omdat zij uw arrestatie zelf aanhaalt in referentie van het incident in de discotheek en dit dan ook kort voor jullie vlucht uit Venezuela plaatst.

Uit de afdruk van de klacht bij het CICPC blijkt deze nagenoeg onleesbaar. U wordt gevraagd of er in de klacht verwezen wordt naar het beroep van C. J. (...), waarop u zegt dat u denkt van niet (CGVS, p. 13). Gezien u verklaarde dat u klacht ging indienen bij een instelling die machtsmisbruik van functionarissen bestrijdt, wordt u gevraagd waarom er niet in zou staan dat de man een politieagent is, waarop u vreemd genoeg zegt dat dit komt omdat het om een corrupte instelling gaat (CGVS, p. 13). Dit overtuigt niet. Dat in dit document nergens zou staan dat het om een politieagent gaat haalt de geloofwaardigheid van uw problemen in ernstige mate onderuit.

Er vallen nog inconsistenties op te merken in jullie verklaringen met betrekking tot deze klachten die jullie indienden. Zo blijkt uit de verklaringen van uw echtgenote dat de klacht voor het CICPC en het openbaar ministerie om dezelfde klacht gaat, terwijl dit toch twee verschillende instanties zijn. Ze plaatst dit in december 2018 als gevolg waarvan u dan de laatste keer zou zijn gearresteerd (CGVS (...)B, p. 8 en 9). Zelf heeft u het over enkele klachten bij het openbaar ministerie die u uiteindelijk doorverwezen naar de instelling SUNAVI die bevoegd zijn voor gerechtelijke zaken zoals die van jullie (CGVS, p. 8). Uit het door u neergelegde ontvangstbewijs van jullie klacht bij SUNAVI blijkt deze reeds van december 2017 te dateren.

Met betrekking tot het incident in de discotheek in december 2018 dient opgemerkt dat u in dit verband eveneens tegenstrijdige verklaringen aflegt. Bij het uiteenzetten van uw vluchtmotieven verklaart u dat u C. J. (...) in de discotheek zag en dat jullie hierop besloten te vertrekken. C. J. (...) volgde u naar de parking en schoot een paar keer op u met zijn vuurwapen (CGVS, p. 9). Later vertelt u er opnieuw over en verklaart u dat u door C. J. (...) werd tegengehouden toen u in de wagen van uw vriend wou stappen (CGVS, p. 14). C. J. (...) beledigde u en schoot met zijn vuurwapen. Door de geluiden zijn er vervolgens mensen naar buiten gekomen (CGVS, p. 14). Wanneer u gevraagd wordt of C. J. (...) iemand raakte bij de schietpartij, antwoordt u dan plots dat hij niet schoot en dat hij zijn vuurwapen slechts naar u richtte (CGVS, p. 14). De vaststelling dat u hierover tegenstrijdige verklaringen aflegt, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Bovendien verklaart uw echtgenote over dit incident dat, wanneer J. (...) met zijn pistool aan het zwaaien was, zijn vrienden hem waarschuwden dat er camerabewaking was en dat hij rustig moest worden. Vervolgens gingen jullie terug naar binnen (CGVS (...)B, p. 11). U vertelt hier zelf echter over dat het de baas van de discotheek was die hem toeriep dat er camerabewaking was en dat hij vervolgens zijn wapen terug wegstak. U en uw echtgenote gingen dan met de baas terug naar binnen, waarop jullie hem het verhaal vertelden (CGVS, p. 14).

Verder verklaart u dat uw zus de volmacht heeft gekregen om uw zaak met het huis op te volgen (CGVS, p. 14). Het is opmerkelijk dat uw zus geen problemen blijkt te hebben met C. J. (...). Zij is enkele keren naar het openbaar ministerie gegaan om de zaak te regelen. J. (...) zou haar dan een keer hebben gevraagd wat er aan de hand was maar verder zou er niets gebeurd zijn (CGVS (...)B, p. 5). Dat uw zus sinds jullie vertrek de zaken met het huis regelt maar hier geen concrete problemen door heeft gekregen met J. (...) ondermijnt verder jullie vluchtrelaas.

U verklaart na jullie verhuis vlakbij het betwiste huis te wonen waar C. J. (...) en zijn gezin wonen, en dit tot uw vertrek uit Venezuela (CGVS, p. 15). U verklaarde te hebben gewerkt tot november 2018 (CGVS, p. 16). In het licht van de bedreigingen van C. J. (...) wordt u gevraagd naar een verklaring hiervoor,

waarop u vreemd genoeg zegt dat u ondergedoken leefde en dat u steeds beschermd was in een gebouw tijdens uw werk (CGVS, p. 16). U verklaart echter, wanneer u gevraagd werd naar uw arrestatie in februari 2018, dat u tijdens uw werk met auto's rondreed en dat u telkens werd gearresteerd toen de collega's van C. J. (...) u zagen (CGVS, p. 11). Wanneer u gevraagd werd naar uw ontslag, verklaarde u dat u verschillende wagens moest testen op de openbare weg en dat u werd gearresteerd telkens wanneer de vrienden van C. J. (...) u zagen (CGVS, p. 7). Dat u volgens uw verklaringen in december 2018 naar de discotheek ging, waar u dan C. J. (...) zag die u bedreigde (CGVS, p. 9), wijst er eveneens niet op dat u een ondergedoken leven leidde. Dat u volgens uw verklaringen nooit naar feesten ging behalve die ene keer in december toen uw vriend van Chili u kwam bezoeken (CGVS, p. 16), is weinig ernstig in het licht van uw voorgehouden isolatie ter bescherming van C. J. (...).

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Venezuela te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

De overige documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Uw paspoort en uw identiteitskaart betreffen uw identiteit en nationaliteit, die niet onmiddellijk ter discussie staan.

Wat betreft het medisch attest van Dr. M. L. (...) d.d. 26.04.2019 met betrekking tot de schotwonde in uw been, dienst vastgesteld dat op basis van dit document niet afgeleid kan worden waar, wanneer en in welke omstandigheden u aan uw been werd verwond. Dit kan dan ook niet uw problemen met C. J. (...) louter op zich aannemelijk, gezien de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen.

Wat betreft de verkoopsakte van het huis en de volmacht die u aan uw zus betreffende de verkoop van het huis, dient opgemerkt dat de verkoop van het huis van uw echtgenote niet betwist worden.

Wat betreft de brief van advocate M. V. (...), waarin ze vermeldt dat ze jullie niet kan helpen omdat het een beschuldiging van een politieagent gaat, dient opgemerkt dat deze brief na uw vertrek uit Venezuela en ten behoeve van uw verzoek om internationale bescherming werd opgesteld, waardoor dit document een gesolliciteerd karakter heeft en dit de bewijswaarde ervan ernstig ondermijnt. Het is bovendien opmerkelijk dat jullie verschillende advocaten zouden hebben aangesproken voor jullie vertrek maar dat u slechts een document van na uw vertrek weet neer te leggen.

Wat betreft het bewijs van de tewerkstelling van C. J. (...), dient opgemerkt dat dit een loutere kopie betreft van een document zonder enige hoofding of andere vorm van officialisering, waarvan de authenticiteit geenszins kan worden nagegaan. Evenmin biedt dit enige informatie over de positie of functie van deze man in het politie-apparaat. Dit kan dan ook louter op zich de geloofwaardigheid van uw relaas niet herstellen.

Wat betreft de krantenartikels over de zone waarin uw huis zich bevond, dient opgemerkt dat deze artikels geen betrekking hebben op uw persoonlijke situatie, waardoor zij uw relaas niet kunnen ondersteunen.

Met betrekking tot de vier foto's van de buurt waarin het huis zich bevond, dient opgemerkt dat deze foto's louter foto's betreffen van de buurt waarin u woonde en geen concrete aanwijzingen bevatten aangaande uw vrees bij terugkeer naar Venezuela, waardoor zij uw verklaringen niet kunnen ondersteunen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn

land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het EVRM (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit of naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft zoals deze omschreven wordt in de COI Focus Venezuela: *Situatieschets van 15 mei 2020*, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20200515.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets>, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico is op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden, bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin

rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

U verklaarde economische problemen te hebben gekend in Venezuela; u woonde in een huis met zeven personen in een huis met twee slaapkamers en één badkamer en u hebt veel spullen moeten verkopen ter financiering van uw reis naar België. (CGVS, p. 7). Uit deze verklaringen valt niet af te leiden dat in uw hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet bij terugkeer naar Venezuela bestaat. Zo blijkt u gewerkt te hebben tot een maand voor uw vertrek uit Venezuela en gaf u zelf uw ontslag (CGVS, p. 7). Uw echtgenote bezit een eigen huis (CGVS, p. 5), heeft twaalf jaar als verpleegster gewerkt en nam zelf ontslag in januari 2018 (CGVS 19/1170B, p. 3 en p. 7).

Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> en COI Focus Venezuela: Situatieschets van 15 mei 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20200515.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets> blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel en politieel geweld. Dit geweld kadert echter niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In Zulia, Tachira en Apure evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, dewelke een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het

geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De geconsulteerde bronnen geven immers geen blijk van burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoekster – i.e. de echtgenote van verzoeker – wordt genomen, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Venezolaans staatsburger en afkomstig van de stad Nueva Cúa in de deelstaat Miranda in Venezuela, waar u steeds hebt gewoond tot uw vertrek uit Venezuela. U werkte als verpleegster.

Op 5 augustus 2017 huwde u met K. R. L. C. (...). U had al een zoon uit een vorige relatie, Y. E. G. B. (...), en samen met uw huidige partner hebt u een dochter, S. V. L. B. (...) en een zoon, K. G. L. B. (...).

In 2011 kocht u een huis, waar u vervolgens met uw huidige echtgenoot en uw zoon in woonde. Jullie besloten het huis te verkopen omdat het in een gevaarlijke buurt lag. In oktober 2016 sloten jullie een overeenkomst met een gezamenlijke vriendin. Zij is gehuwd met een politieagent, genaamd C. J. (...). Zij zou het huis kopen onder voorbehoud van het verkrijgen van een krediet. Zij had hiervoor de tijd tot februari 2017 en ondertussen huurde zij een deel van het huis van jullie. In februari 2017 bleek dat het krediet niet toegekend was waardoor de verkoop niet kon doorgaan. Zij weigerden echter te betalen en het huis te verlaten. Er volgden discussies en beledigingen, waardoor jullie bij uw schoonmoeder gingen wonen. Dit huis lag echter dicht bij het huis waar C. J. (...) woonde, waardoor jullie elkaar vaak op straat zagen. Dit leidde tot discussies, bedreigingen en gevechten. De motorfiets van uw echtgenoot werd gestolen in juni 2017. Uw echtgenoot werd drie à vier keer gearresteerd. Jullie dienden klacht in bij het openbaar ministerie, bij Sunavi, een overheidsinstelling bevoegd voor rechtsbijstand voor dispuuten over vastgoed, en vervolgens bij de CICPC, bij een departement bevoegd voor machtsmisbruik van ambtenaren, maar er kwam geen oplossing. U werd als verpleegster verplicht om deel te nemen aan manifestaties. Daarnaast waren er steeds meer tekorten aan medicatie en kwalitatieve dienstverlening waardoor patiënten vaak heel boos werden. U nam ontslag in januari 2018 en bleef werken tot maart 2018. In december 2018 werd u gearresteerd tijdens een discussie waarbij C. J. (...) eiste dat het huis aan hem zou overgelaten worden. Uw echtgenoot en u kwamen in december 2018 opnieuw C. J. (...) tegen in een discotheek. Hij richtte zijn vuurwapen op uw echtgenoot. U besloot Venezuela te verlaten omwille van de problemen met betrekking tot het huis en C. J. (...), de problemen met betrekking tot uw tewerkstelling en de algemene veiligheidssituatie in Venezuela. U verliet Venezuela samen met uw echtgenoot en uw twee kinderen op 2 januari 2019. U reisde via Spanje naar België, waar u aankwam op 4 januari 2019. Op 22 januari 2019 diende u een verzoek om internationale bescherming in. Op 21 november 2019 werd uw zoon K. G. L. B. (...) geboren.

Ter staving van uw verzoek legt u uw paspoort, de paspoorten van uw kinderen, werknemersattesten en loonfiches neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u uw verzoek om internationale bescherming volledig steunt op de motieven die door uw echtgenoot, K. R. L. C. (...), ter zake werden uiteengezet. In het kader van zijn verzoek werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming genomen die luidt als volgt:

"(...)"

Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Wat betreft uw paspoort, het paspoort van uw kinderen, uw werknemersattesten en uw loonfiches dient opgemerkt dat dit louter de identiteit en nationaliteit van uzelf en van uw kinderen betreft, die niet onmiddellijk ter discussie staan. Inzake de tewerkstellingsattesten en uw loonfiches die u neerlegt, dient opgemerkt dat uw tewerkstelling als verpleegster eveneens niet betwist wordt.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het EVRM (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat,

wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit of naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in preciaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft zoals deze omschreven wordt in de COI Focus Venezuela: Situatieschets van 15 mei 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20200515.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets>, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico is op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden, bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

U verklaarde economische problemen te hebben gekend in Venezuela; u had geen huis om in te wonen, geen eten en het land was in een algemene kritieke toestand (CGVS, p. 6). Uit uw verklaringen valt echter niet af te leiden dat in uw hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet bij terugkeer naar Venezuela bestaat. Zo bezit u een eigen huis in Venezuela (CGVS, p. 3). U hebt een diploma als verpleegster en u hebt twaalf jaar als verpleegster gewerkt, waarna u zelf ontslag nam (CGVS, p. 7).

Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat

een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> en COI Focus Venezuela: Situatieschets van 15 mei 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20200515.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets> blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel en politieel geweld. Dit geweld kadert echter niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In Zulia, Tachira en Apure evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, dewelke een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De geconsulteerde bronnen geven immers geen blijk van burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

Verzoeker, wiens beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gekend is onder het rolnummer RvV 251 215, is de echtgenoot van verzoekster, wiens beroep bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV 251 216. Verzoekende partijen beroepen zich op dezelfde asielmotieven en de bestreden beslissingen die ten aanzien van hen werden genomen zijn gebaseerd op dezelfde weigeringsmotieven. In het verzoekschrift van verzoekster wordt het enig middel uit het verzoekschrift van verzoeker integraal hernomen. Gelet op het voorgaande moeten beide zaken, omwille van hun onderlinge verknochtheid, worden samengevoegd.

3. Over de gegrondheid van de beroepen

3.1. De verzoekschriften

In een enig middel voeren verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Tevens zijn verzoekende partijen van mening dat de bestreden beslissingen het zorgvuldigheidsbeginsel schenden.

Wat betreft de motieven van de bestreden beslissingen over hun verklaringen van de klacht die verzoekster indiende bij de Openbare Rechtbank bevoegd voor vastgoeddisputen, laten verzoekende partijen het volgende gelden:

“Verwerende partij haalt klaarblijkelijk een en ander door elkaar. De voorwaarde voor verzoekende partij en haar echtgenote om te verkopen was inderdaad dat de kopers een krediet zouden kunnen bekomen van de bank. Echter, omwille van de inflatie, waren zij niet meer akkoord om hun huis te verkopen aan het eerder vermelde verkoopprijs. De kopers dienden aldus een veel hogere krediet te bekomen - die hen niet lukte. Zij vonden hier aldus niets beter meer op dan verzoekende partij en haar echtgenote onder druk te zetten en te bedreigen om de woning aan hen te schenken. Zij weigerden tevens verder huur te betalen, noch te betalen voor de nutsvoorzieningen.”

Wat betreft de motieven van de bestreden beslissingen over hun verklaringen over de laatste arrestatie van verzoeker door de Venezolaanse politie, laten verzoekende partijen het volgende gelden:

“Verzoekende partij heeft aldus na het herlezen van de persoonlijke nota's beseft dat zij een vergissing heeft gemaakt in de data. Zij stond tijdens het gehoor onder enorme stress en heeft zich vergist in dat datum wanneer zij voor de laatste keer werden gearresteerd.”

Wat betreft de motieven van de bestreden beslissingen over de afdruk van hun klacht bij de *Cuerpo de Investigaciones Científicas, Penales y Criminalísticas* (CICPC), laten verzoekende partijen het volgende gelden:

“Verwerende partij vindt het vreemd dat er in de klacht de naam van C. J. (...) niet zo vermelden. Verwerende partij kent duidelijk de werking niet van de instellingen in Venezuela. Deze naam wordt niet genoemd omdat de heer C. (...) een politieagent is en omdat men in Venezuela kampt met een grote graad van corruptie. Dergelijke mensen worden altijd buiten schot gehouden. Het hoeft dan ook niet te verbazen dat zijn naam niet wordt genoemd in de documenten.”

Wat betreft de motieven van de bestreden beslissingen over het incident in de discotheek in december 2018 en de vaststelling in de bestreden beslissingen dat de zus van verzoeker geen problemen blijkt te hebben met hun belager, laten verzoekende partijen het volgende gelden:

“Verwerende partij heeft verzoekende partij duidelijk verkeerd begrepen. J. (...) had een vuurwapen bij en richtte deze op verzoekende partij en deed alsof hij de intentie had om te schieten, maar hij heeft niet geschoten op verzoekende partij.

Wat de vermeende tegenstellingen van verzoekende partij met haar echtgenote betreft, wenst zij op te merken dat alles erg chaotisch verliep en dat de ervaring van de feiten van haar echtgenote lichtjes afwijkt van dat van haar, maar de essentie van hetgeen zij hebben verteld is weldegelijk hetzelfde.

Het klopt bovendien niet dat de zus van verzoekende partij dei thans een volmacht heeft om de zaak op te volgen, geen problemen zou hebben gekend met J. (...). Zij is verschillende keren bedreigd geweest en heeft twee klachten neergelegd in 2019 tegen hem. Verzoekende partij zal lopens de procedure hiervan het bewijs trachten voor te leggen.”

Voorts verwijten verzoekende partijen de commissaris-generaal dat hij de door hen voorgelegde documenten niet ernstig neemt en stellen zij dat verzoeker werd opgenomen in een Venezolaans ziekenhuis naar aanleiding van een schotwonde. Zij verklaren *“Iopans de procedure”* te zullen proberen ook het attest van het ziekenhuis te bekomen en voor te leggen.

Wat betreft de motieven van de bestreden beslissingen over de brief van hun advocaten betogen verzoekende partijen als volgt:

“Deze redenering tart werkelijk alle verbeelding. Verwerende partij is zelf vragende partij dat verzoekende partijen bewijzen voor zouden leggen van hetgeen zij hebben meegemaakt. Welnu, verzoekende partijen dachten er niet aan bij hun vertrek een heel asioldossier samen te stellen en reeds een verklaring van hun advocaat mee te nemen naar België. Pas hier aangekomen en tijdens de procedure bleek dat het CGVS bepaalde documenten vereiste. Vandaar dat zij ook een verklaring hebben gevraagd aan hun raadsman in Venezuela. Het gaat dan ook niet op om verzoekende partijen ‘een gesolliciteerd karakter’ van het document te verwijten.”

Verzoekende partijen stellen dat verwerende partij bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan bij de beoordeling van hun relaas en hen ten onrechte de vluchtelingenstatus geweigerd heeft.

Mocht de Raad van mening zijn dat zij niet in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus, zo vervolgen verzoekende partijen, dan menen zij minstens in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus. Zij menen dat verwerende partij stelt dat er geen systematische vervolging omwille van politieke redenen zou zijn in Venezuela, noch dat de humanitaire situatie dermate desastreus zou zijn dat zij tot bescherming noopt. Dit betwisten zij onder verwijzing naar een rapport van UNHCR waaruit zou blijken dat het deelnemen aan betogingen wel degelijk volstaat voor de Venezolaanse autoriteiten om iemand als opposant te zien en hem te vervolgen. De schrijnende en mensonterende situatie in hun land van herkomst kan niet genegeerd worden, zo vervolgen verzoekende partijen. De overheid slaagt er volgens hen niet in om in hun basisnoden te voorzien en hun veiligheid te garanderen. Zij betogen dat het geweld in Venezuela en de politieke inspiratie van het geweld door de *colectivos* niet kan worden genegeerd en verwijzen in dit verband tevens naar een artikel uit de New York Times van 22 april 2017.

Verzoekende partijen vervolgen dat de High Commissioner for Human Rights van de VN in een rapport van juni 2018 een ontluisterend beeld schetste van de actuele situatie in Venezuela en citeren uit een nieuwe *‘Guidance Note’* van UNHCR, waarin UNHCR volgens hen bevestigt dat de situatie verslechterd is en dat mensen afkomstig uit Venezuela niet teruggestuurd mogen worden naar hun land van herkomst. Verzoekende partijen verwijten verwerende partij hierover in alle talen te zwijgen. Dat de situatie compleet uit de hand gelopen is, blijkt volgens verzoekende partijen ook uit een aantal gebeurtenissen die zij staven aan de hand van enkele artikels van Het Laatste Nieuws waaruit zij citeren.

Voorts menen verzoekende partijen dat het erop lijkt dat verwerende partij de COI Focus *“Venezuela: veiligheidssituatie (addendum)”* van 1 juli 2019, waar in de bestreden beslissingen naar verwezen wordt, niet goed gelezen heeft. Zij stellen vast dat hierin voormeld rapport van UNHCR wordt geciteerd, doch dat verwerende partij meent hieruit geen enkele conclusie te moeten trekken.

Verzoekende partijen besluiten dat de commissaris-generaal bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan en hen ten onrechte de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus, geweigerd heeft. Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt volgens hen op kennelijke wijze het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.2. De stukken

Aan de verzoekschriften worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het*

beroep worden ingeroepen". Onder "*middel*" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, doch geven zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij dit artikel geschonden achten. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze de bestreden beslissingen artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet zouden kunnen schenden daar dit artikel handelt over de bevoegdheid van de commissaris-generaal in het geval van een meervoudige asielaanvraag, terwijl *in casu* de door verzoekende partijen ingediende asielaanvragen een eerste asielaanvraag betreffen. Bijgevolg mist dit onderdeel van het middel juridische grondslag.

3.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekende partijen verklaren hun land van herkomst te hebben verlaten omwille van problemen met C. J., een politieagent, ten gevolge van een conflict over de eigendom van verzoekster. In oktober 2016 zouden verzoekende partijen een overeenkomst gesloten hebben met een gezamenlijke vriendin, die gehuwd is met deze politieagent en die het huis zou kopen onder voorbehoud van het verkrijgen van een krediet. Zij zou hiervoor de tijd hebben gekregen tot februari 2017 en ondertussen een deel van het huis huren. Het krediet zou evenwel niet zijn toegekend, doch de vriendin en de politieagent weigerden te betalen en het huis te verlaten. Verzoekende partijen zouden hulp hebben gezocht bij twee advocaten, doch dit niet gekregen hebben omdat het een zaak tegen een politieagent betrof. In maart 2017 zou C. J. samen met een paar andere politieagenten geprobeerd hebben om verzoeker onder druk te zetten om een document te tekenen waarin stond dat hij het huis aan hen overdroeg zonder dat zij moesten betalen. Verzoeker zou dit geweigerd hebben en daarop gearresteerd zijn. Op het politiebureau zouden ze geprobeerd hebben verzoeker alsnog te overtuigen het huis te schenken door hem te bedreigen en te zeggen dat ze hem valselijk konden beschuldigen van drugshandel of vermoorden, doch verzoeker weigerde het huis te schenken. Daarop zou verzoeker een klacht zijn gaan indienen bij het openbaar ministerie, doch omdat het over een ambtenaar ging wilden ze de klacht niet accepteren. In mei of in juni 2017 zou verzoeker zijn tegengehouden door twee minderjarigen die zijn motorfiets wilden stelen. Hij zou hierbij een kogelwonde in zijn been hebben opgelopen. Achteraf zou hij dan gehoord hebben dat de dader een neef van C. J. was die in zijn opdracht handelde. Eind juni 2017 zou verzoeker op straat een discussie met C. J. hebben gehad en met hem gevochten hebben. Hij zou zijn gearresteerd en acht uur lang zijn vastgehouden. In februari 2018 zou verzoeker een derde keer gearresteerd zijn, zeggend omdat de documenten van de auto waarmee hij rondreed niet in orde waren. Sommige politieagenten zouden hem toen de raad hebben gegeven om de documenten te ondertekenen omdat hij anders vermoord zou worden. Vijftien of twintig dagen na deze arrestatie zou verzoeker opnieuw gearresteerd zijn omdat de documenten van zijn auto zeggend niet in orde waren, doch de werkelijke reden was volgens verzoeker dat hij de documenten van het huis moest ondertekenen. Bij een hevige discussie met C. J. zou ook verzoekster gearresteerd zijn. Zij zou klacht hebben neergelegd bij het openbaar ministerie, waar ze haar verklaringen afnamen en haar doorstuurden naar Sunavi, een overheidsinstelling bevoegd voor rechtsbijstand bij disputen over vastgoed. Ook van hen kwam er geen oplossing. Vervolgens zouden verzoekende partijen gedurende een week elke dag naar het huis zijn gegaan om het vertrek van C. J. en zijn vrouw te eisen. Er zou een hevige discussie zijn ontstaan tussen C. J. en verzoekster die ertoe leidde dat verzoekster werd gearresteerd. Verzoeker zou om hulp hebben verzocht bij een andere advocaat, die hem de raad gaf om naar de CICPC te stappen. Verzoeker zou daar, bij een departement bevoegd voor machtsmisbruik van ambtenaren, een klacht hebben ingediend. C. J. zou dit te weten zijn gekomen en steeds meer doodsb bedreigingen zijn beginnen uiten. Verzoeker verklaart dat hij niet meer buiten durfde te komen en ondergedoken leefde. In december 2018 zouden verzoekende partijen C. J. opnieuw zijn tegengekomen in een discotheek, waarbij deze zijn vuurwapen op verzoeker zou hebben gericht. Hierop zouden verzoekende partijen hebben besloten om El Salvador te verlaten, wat zij op 2 januari 2019 deden.

Ter staving van hun verzoeken legden verzoekende partijen de originele paspoorten van verzoekster, van haar zoon en van hun dochter, foto's van de buurt waarin het huis zich bevindt, een medisch attest en originele werknemersattesten en loonfiches neer, evenals fotokopieën van het paspoort van verzoeker, van de identiteitskaart van verzoekster, van een volmacht aan verzoekers zus met betrekking tot de verkoop van het huis, van een bewijs van de tewerkstelling van C. J., van een brief van een advocate, van krantenartikelen over de zone waarin het huis zich bevindt, van de verkoopakte van het huis, van een klacht die bij de Openbare Rechtbank bevoegd voor vastgoeddisputen werd neergelegd en van een klacht bij de CICPC (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stukken 6 en 6 B, map met 'documenten').

De commissaris-generaal stipt in de bestreden beslissingen aan dat de materiële bewijzen die verzoekende partijen ter staving van hun problemen voorleggen niet weten te overtuigen.

Over de klacht van verzoekster bij de Openbare Rechtbank bevoegd voor vastgoeddisputen (stuk 14) motiveert de commissaris-generaal in hoofde van verzoeker als volgt:

“Wat deze klacht betreft dient vastgesteld dat dit een neerslag van een terechtzitting van een rechtszaak betreft, op datum van 15 december 2017. Daarin staat vermeld dat C. J. (...) verklaart dat uw echtgenote op 14 december 2017 de betreffende woning onrechtmatig heeft betreden en het slot opengebroken heeft. Hij verklaart dat uw echtgenote door de politie uit het huis werd begeleid. Hij verklaart dat hem het recht op toegang tot het huis is toegekend zoals bepaald in het contract met koopoptie dat beide partijen tekenden, dat hij en zijn gezin nergens naartoe kunnen en dat hij de naleving van het ondertekende contract vraagt. Het woord wordt daarna aan uw echtgenote gegeven die verklaart dat zij zich correct heeft gedragen, dat het om haar huis gaat en dat zij haar huis nodig heeft, dat de huurders geen nutsvoorzieningen betalen en dat zij daarnaast het huis niet wenst te verkopen in het huidige economische klimaat. Uw echtgenote verklaart daarna dat zij de aangegane koopovereenkomst wenst te ontbinden. De Openbare Ombudsman komt vervolgens tussen en verklaart dat hij niet de bevoegdheid heeft om aan de inwonende personen de toegang tot de woning te ontzeggen en dringt erop aan dat uw echtgenote de wettelijke procedures dient te volgen indien zij deze uitkomst wenst. Dit door u neergelegde document laat een andere werkelijkheid zien dan de versie van de feiten die u doorheen uw verklaringen weergeeft. Uit dit document blijkt immers dat uw echtgenote het huis niet meer wilde verkopen omdat de verkoopprijs door de inflatie in het land niet veel waarde meer had. Verder wordt louter melding gemaakt van onbetaalde nutsvoorzieningen. Dat jullie verklaren dat zij geen huur meer betaalden en ook de verkoopprijs niet wilden geven omdat ze geen krediet kregen gaat volstrekt in tegen wat er in dit document te lezen valt en doet ernstig twijfelen aan de geloofwaardigheid van jullie beweerde problemen in Venezuela.”

Verzoekende partijen laten gelden dat zij omwille van de inflatie niet meer akkoord waren om hun huis te verkopen aan de eerder vermelde verkoopprijs, waardoor de kopers een veel hoger krediet moesten bekomen, wat hen niet lukte, met als gevolg dat zij verzoekende partijen begonnen onder druk te zetten en te bedreigen en weigerden de huur en de nutsvoorzieningen te betalen. Deze verklaringen (*post factum*) stemmen evenwel in het geheel niet overeen met de verklaringen die verzoekende partijen in de loop van de administratieve procedure hebben afgelegd. Verzoekster verklaarde op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) immers zeer duidelijk dat zij in oktober 2016 haar huis had verkocht aan een functionaris, dat ze een contract hadden waarin werd gestipuleerd dat de kopers het huis zouden kopen onder voorbehoud van het verkrijgen van een krediet binnen een bepaalde termijn en dat deze termijn was verlopen en het krediet niet was toegekend (adm. doss., stukken 5 en 5B, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p. 8). Verzoeker legde gelijkaardige verklaringen af (*ibid.*, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 8). Op geen enkel moment hebben verzoekende partijen verklaard dat zij omwille van de inflatie de vraagprijs voor het huis wilden verhogen en dat de potentiële kopers om deze reden geen lening meer konden bekomen. Op welke wijze de commissaris-generaal met de hierboven aangehaalde motivering “een en ander door elkaar” haalt, is de Raad niet duidelijk. Verzoekende partijen slagen er aldus niet in de voorgaande motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten.

Over de klacht bij de CICPC (stuk 15) wordt in de bestreden beslissingen in hoofde van verzoeker als volgt gemotiveerd:

“Uit de afdruk van de klacht bij het CICPC blijkt deze nagenoeg onleesbaar. U wordt gevraagd of er in de klacht verwezen wordt naar het beroep van C. J. (...), waarop u zegt dat u denkt van niet (CGVS, p. 13). Gezien u verklaarde dat u klacht ging indienen bij een instelling die machtsmisbruik van functionarissen bestrijdt, wordt u gevraagd waarom er niet in zou staan dat de man een politieagent is, waarop u vreemd genoeg zegt dat dit komt omdat het om een corrupte instelling gaat (CGVS, p. 13). Dit overtuigt niet. Dat in dit document nergens zou staan dat het om een politieagent gaat haalt de geloofwaardigheid van uw problemen in ernstige mate onderuit.”

Verzoekende partijen voeren aan dat het niet hoeft te verbazen dat de naam van de politieagent niet wordt genoemd, nu “men in Venezuela kampt met een grote graad van corruptie” en “(d)ergelijke mensen (...) altijd buiten schot (worden) gehouden”. Zij beperken zich evenwel tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs, waarmee zij de hierboven vermelde motieven dan ook niet onderuit halen.

Voorts wijst de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen op de volgende inconsistenties in de verklaringen van verzoekende partijen over de klachten die zij indienden:

“Zo blijkt uit de verklaringen van uw echtgenote dat de klacht voor het CICPC en het openbaar ministerie om dezelfde klacht gaat, terwijl dit toch twee verschillende instanties zijn. Ze plaatst dit in december 2018 als gevolg waarvan u dan de laatste keer zou zijn gearresteerd (CGVS (...)B, p. 8 en 9). Zelf heeft u het over enkele klachten bij het openbaar ministerie die u uiteindelijk doorverwezen naar de instelling SUNAVI die bevoegd zijn voor gerechtelijke zaken zoals die van jullie (CGVS, p. 8). Uit het door u neergelegde ontvangsbewijs van jullie klacht bij SUNAVI blijkt deze reeds van december 2017 te dateren.”

Deze motieven worden door verzoekende partijen in hun verzoekschriften onverlet gelaten. Dat verzoekende partijen van de inhoud van een document dat zij aan de asielinstanties overleggen om een element van hun asielrelaas te staven dermate weinig op de hoogte zijn, doet niet enkel afbreuk aan hun geloofwaardigheid, maar ook aan de ernst van hun beweerde vrees. Van verzoekers om internationale bescherming wordt immers verwacht dat zij zich in redelijke mate interesseren voor aspecten die betrekking hebben op hun asielrelaas. Bijgevolg mag van verzoekende partijen verwacht worden dat zij een degelijke kennis verwerven over de inhoud van overlegde stavingstukken, *quod non*.

Over het neergelegde medisch attest (stuk 11) wordt in de bestreden beslissingen in hoofde van verzoeker als volgt gemotiveerd:

“Wat betreft het medisch attest van Dr. M. L. (...) d.d. 26.04.2019 met betrekking tot de schotwonde in uw been, dienst vastgesteld dat op basis van dit document niet afgeleid kan worden waar, wanneer en in welke omstandigheden u aan uw been werd verwond. Di kan dan ook niet uw problemen met C. J. (...) louter op zich aannemelijk, gezien de ongelooftwaardigheid van uw verklaringen.”

Door in hun verzoekschriften louter te herhalen dat verzoeker werd opgenomen in een Venezolaans ziekenhuis naar aanleiding van deze schotwonde, doen verzoekende partijen geen afbreuk aan de voormelde vaststellingen. Waar verzoekende partijen poneren dat zij *“lopens de procedure”* zullen trachten ook het attest van het ziekenhuis te bekomen en voor te leggen, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoekende partijen een dergelijk attest niet voor het sluiten van de debatten hebben voorgelegd.

Over de brief van een advocate (stuk 8) wordt in de bestreden beslissingen in hoofde van verzoeker als volgt gemotiveerd:

“Wat betreft de brief van advocate M. V. (...), waarin ze vermeldt dat ze jullie niet kan helpen omdat het een beschuldiging van een politieagent gaat, dient opgemerkt dat deze brief na uw vertrek uit Venezuela en ten behoeve van uw verzoek om internationale bescherming werd opgesteld, waardoor dit document een gesolliciteerd karakter heeft en dit de bewijswaarde ervan ernstig ondermijnt. Het is bovendien opmerkelijk dat jullie verschillende advocaten zouden hebben aangesproken voor jullie vertrek maar dat u slechts een document van na uw vertrek weet neer te leggen.”

Verzoekende partijen voeren aan dat het niet opgaat om hen een gesolliciteerd karakter van het document te verwijten, doch voeren geen pertinente argumenten aan om hun stelling aannemelijk te maken. Zij reiken tevens geen redenen aan waarom zij slechts één document van na hun vertrek kunnen neerleggen, terwijl zij verschillende advocaten zouden hebben aangesproken voor hun vertrek.

Wat betreft de verkoopakte van het huis (stuk 13), de volmacht aan verzoekers zus met betrekking tot de verkoop van het huis (stuk 6), het bewijs van de tewerkstelling van de politieagent door wie verzoekende partijen vervolging stellen te vrezen (stuk 7), de krantenartikelen over de zone waarin het huis zich bevindt (stuk 10) en de foto's van de buurt waarin het huis staat (stuk 9), wordt in de bestreden beslissingen in hoofde van verzoeker als volgt gemotiveerd:

“Wat betreft de verkoopsakte van het huis en de volmacht die u aan uw zus betreffende de verkoop van het huis, dient opgemerkt dat de verkoop van het huis van uw echtgenote niet betwist worden.

(...)

Wat betreft het bewijs van de tewerkstelling van C. J. (...), dient opgemerkt dat dit een loutere kopie betreft van een document zonder enige hoofding of andere vorm van officialisering, waarvan de authenticiteit geenszins kan worden nagegaan. Evenmin biedt dit enige informatie over de positie of functie van deze man in het politie-apparaat. Dit kan dan ook louter op zich de geloofwaardigheid van uw relaas niet herstellen.

Wat betreft de krantenartikels over de zone waarin uw huis zich bevond, dient opgemerkt dat deze artikels geen betrekking hebben op uw persoonlijke situatie, waardoor zij uw relaas niet kunnen ondersteunen.

Met betrekking tot de vier foto's van de buurt waarin het huis zich bevond, dient opgemerkt dat deze foto's louter foto's betreffen van de buurt waarin u woonde en geen concrete aanwijzingen bevatten aangaande uw vrees bij terugkeer naar Venezuela, waardoor zij uw verklaringen niet kunnen ondersteunen."

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekende partijen volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Wat betreft de paspoorten van verzoekende partijen en hun kinderen (stukken 1-4), de identiteitskaart van verzoekster (stuk 5) en de werknemersattesten en loonfiches van verzoekster (stuk 12), stelt de Raad ten slotte vast dat deze documenten louter de identiteit, de nationaliteit en de reisweg van verzoekende partijen en de tewerkstelling van verzoekster in Venezuela bevestigen, doch geen betrekking hebben op de problemen die zij in Venezuela verklaren te hebben gekend.

De Raad besluit dat verzoekende partijen een inspanning hebben geleverd om hun verzoeken om internationale bescherming te staven met documenten, maar dat deze documenten niet volstaan om een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Bijgevolg moet verder worden nagegaan of de verklaringen van verzoekende partijen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van hun vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met hun land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

Dit blijkt niet het geval te zijn. Zo wordt er in de bestreden beslissingen op goede gronden op gewezen dat verzoekende partijen onderling tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd over de laatste keer dat verzoeker door de Venezolaanse politie werd gearresteerd. Dit wordt in hoofde van verzoeker als volgt toegelicht:

"U verklaart voorts dat u in februari of maart 2018 voor de laatste keer door de Venezolaanse politie werd gearresteerd (CGVS, p. 12). U hebt nadien geen problemen meer gehad met de politie (CGVS, p. 12). Uw echtgenote verklaart echter dat jullie allebei in december 2018 gearresteerd werden omdat C. J. (...) te weten was gekomen dat jullie een klacht hadden ingediend bij de CICPC (CGVS (...)B, p. 8-9). Zij bevestigt later nogmaals dat zij zelf ook gearresteerd werd (CGVS (...)B, p. 8). Echter, op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde zij nooit gearresteerd te zijn geweest (vragenlijst CGVS, vraag 1).

Wanneer uw echtgenote uitdrukkelijk gevraagd wordt wanneer u de laatste keer werd gearresteerd, herhaalt ze dat u in december 2018 – kort voor het incident in de discotheek en jullie daaropvolgende vertrek – voor de laatste keer werd gearresteerd (CGVS (...)B, p. 9). U wordt zelf nog gevraagd wat er gebeurde na het indienen van deze klacht bij het CICPC maar u vermeldt niets over een arrestatie (CGVS, p. 13). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid in jullie verklaringen, zegt uw echtgenote louter dat, voor zover ze zich kan herinneren, de arrestatie in december 2018 was, een paar dagen voor het incident in de discotheek ((...)B, p. 10). Dat u verklaart dat laatste jaar geen problemen te hebben gekend met de politie en niet meer gearresteerd werd maar uw echtgenote verklaart dat u nog kort voor jullie vertrek werd gearresteerd – en dit incident kort voor het incident in de discotheek plaatst – doet verdere vragen rijzen over de geloofwaardigheid van jullie vluchtrelaas.

Wanneer uw echtgenote de notities van het persoonlijk onderhoud toegestuurd krijgt, verklaart zij in dit verband dat ze in de war was omdat u zoveel keer bent gearresteerd dat ze het niet goed meer wist. Zij verklaart dat ze zich herinnerde dat u werd gearresteerd nadat er een klacht bij de CICPC was ingediend. Later, na het persoonlijk onderhoud, werd zij er zich van bewust dat jullie maar "één" incident hebben meegemaakt nadat jullie een klacht bij de CICPC indienden, het incident in de discotheek. Dat uw echtgenote in die mate in de war zou zijn over de data van uw arrestaties en de incidenten die jullie hebben meegemaakt, is opmerkelijk, temeer omdat zij uw arrestatie zelf aanhaalt in referentie van het incident in de discotheek en dit dan ook kort voor jullie vlucht uit Venezuela plaatst."

Verzoekende partijen erkennen dat verzoekster een vergissing heeft gemaakt in de data en wijten dit aan de enorme stress tijdens het gehoor. Zij kunnen evenwel niet overtuigen. Een zekere mate van stress is immers inherent aan elk interview, doch dit staat er niet aan in de weg dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert voor zijn leven te vrezen omwille van een conflict met een politieagent, redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij bij benadering kan aangeven wanneer haar echtgenoot, die dezelfde problemen heeft gekend, voor het laatst door de politie werd gearresteerd. Aldus slagen verzoekende partijen er niet in de hierboven aangehaalde tegenstrijdigheden tussen hun verklaringen, die steun vinden in het administratief dossier, te verschonen. De vaststelling dat verzoekende partijen onderling tegenstrijdige verklaringen afleggen over een kernaspect van hun vluchtrelaas, ondergraaft op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van dit relaas.

Daarnaast wordt er in de bestreden beslissingen opgemerkt dat verzoekende partijen ook tegenstrijdige verklaringen aflegden over het incident in de discotheek in december 2018. Dit wordt in hoofde van verzoeker als volgt toegelicht:

“Bij het uiteenzetten van uw vluchtmotieven verklaart u dat u C. J. (...) in de discotheek zag en dat jullie hierop besloten te vertrekken. C. J. (...) volgde u naar de parking en schoot een paar keer op u met zijn vuurwapen (CGVS, p. 9). Later vertelt u er opnieuw over en verklaart u dat u door C. J. (...) werd tegengehouden toen u in de wagen van uw vriend wou stappen (CGVS, p. 14). C. J. (...) beledigde u en schoot met zijn vuurwapen. Door de geluiden zijn er vervolgens mensen naar buiten gekomen (CGVS, p. 14). Wanneer u gevraagd wordt of C. J. (...) iemand raakte bij de schietpartij, antwoordt u dan plots dat hij niet schoot en dat hij zijn vuurwapen slechts naar u richtte (CGVS, p. 14). De vaststelling dat u hierover tegenstrijdige verklaringen aflegt, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Bovendien verklaart uw echtgenote over dit incident dat, wanneer J. (...) met zijn pistool aan het zwaaien was, zijn vrienden hem waarschuwden dat er camerabewaking was en dat hij rustig moest worden. Vervolgens gingen jullie terug naar binnen (CGVS (...)B, p. 11). U vertelt hier zelf echter over dat het de baas van de discotheek was die hem toeriep dat er camerabewaking was en dat hij vervolgens zijn wapen terug wegstak. U en uw echtgenote gingen dan met de baas terug naar binnen, waarop jullie hem het verhaal vertelden (CGVS, p. 14).”

Verzoekende partijen voeren aan dat verzoeker verkeerd begrepen werd. Zij stellen dat de politieagent een vuurwapen bij had en dit op verzoeker richtte alsof hij wou schieten, doch niet geschoten heeft. Hiermee blijven zij echter steken in het herhalen van een versie van de door verzoeker afgelegde verklaringen. Het hoeft geen betoog dat het louter volharden in een versie van de beweerde feiten, de vastgestelde tegenstrijdigheid niet opheft. Dat verzoeker verkeerd begrepen werd, kan niet worden afgeleid uit de notities van zijn persoonlijk onderhoud. Hieruit blijkt dat de taal van het persoonlijk onderhoud het Spaans was en dat verzoeker aangaf de tolk goed te begrijpen (adm. doss., stukken 5 en 5B, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 2). Op geen enkel moment tijdens het persoonlijk onderhoud heeft verzoeker kenbaar gemaakt de tolk niet goed te begrijpen. Voorts blijkt uit de stukken van het administratief dossier niet dat verzoeker vóór het nemen van de eerste bestreden beslissing enige opmerking heeft geformuleerd aan het CGVS, zodat hij conform artikel 57/5^{quater}, § 3, vijfde lid, van de Vreemdelingenwet wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud. Uit deze notities blijkt duidelijk dat verzoeker, zoals in de bestreden beslissingen terecht wordt opgemerkt, heeft verklaard dat de politieagent die hij in de discotheek tegenkwam met zijn vuurwapen geschoten had (*ibid.*, p. 9 en 14).

Waar verzoekende partijen nog opmerken dat “alles erg chaotisch verliep” en dat hun verklaringen over de feiten “lichtjes” afwijken, maar dat de essentie van wat zij vertelden wel degelijk hetzelfde is, beperken zij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en tot het minimaliseren van de argumenten. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud kan niet blijken dat dit chaotisch was verlopen. Op geen enkel moment hebben verzoekende partijen enige opmerking in deze zin geformuleerd. De vaststelling dat verzoeker verklaarde dat de baas van de discotheek de politieagent toeriep dat er camerabewaking was en met hen terug naar binnen ging, terwijl verzoekster in afwijking hiermee verklaarde dat de vrienden van de politieagent deze laatste waarschuwden dat er camerabewaking was, doet wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van het vluchtrelaas van verzoekende partijen.

Voorts wordt in de bestreden beslissingen in hoofde van verzoeker nog op goede gronden op het volgende gewezen:

“Verder verklaart u dat uw zus de volmacht heeft gekregen om uw zaak met het huis op te volgen (CGVS, p. 14). Het is opmerkelijk dat uw zus geen problemen blijkt te hebben met C. J. (...). Zij is enkele keren naar het openbaar ministerie gegaan om de zaak te regelen. J. (...) zou haar dan een keer hebben gevraagd wat er aan de hand was maar verder zou er niets gebeurd zijn (CGVS (...)B, p. 5). Dat uw zus sinds jullie vertrek de zaken met het huis regelt maar hier geen concrete problemen door heeft gekregen met J. (...) ondermijnt verder jullie vluchtrelaas.”

Waar verzoekende partijen aanvoeren dat het niet klopt dat de zus van verzoeker geen problemen zou hebben gekend met de politieagent en dat zij verschillende keren bedreigd is geweest en in 2019 twee klachten tegen hem heeft neergelegd, beperken zij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Hoewel zij in hun verzoekschriften aangeven

te zullen proberen hiervan “*lopens de procedure*” het bewijs voor te leggen, kan de Raad alleen maar vaststellen dat dergelijk bewijs thans niet is bijgebracht.

Ten slotte wordt in de bestreden beslissingen in hoofde van verzoeker nog zeer terecht op het volgende gewezen:

“U verklaart na jullie verhuis vlakbij het betwiste huis te wonen waar C. J. (...) en zijn gezin wonen, en dit tot uw vertrek uit Venezuela (CGVS, p. 15). U verklaarde te hebben gewerkt tot november 2018 (CGVS, p. 16). In het licht van de bedreigingen van C. J. (...) wordt u gevraagd naar een verklaring hiervoor, waarop u vreemd genoeg zegt dat u ondergedoken leefde en dat u steeds beschermd was in een gebouw tijdens uw werk (CGVS, p. 16). U verklaart echter, wanneer u gevraagd werd naar uw arrestatie in februari 2018, dat u tijdens uw werk met auto’s rondreed en dat u telkens werd gearresteerd toen de collega’s van C. J. (...) u zagen (CGVS, p. 11). Wanneer u gevraagd werd naar uw ontslag, verklaarde u dat u verschillende wagens moest testen op de openbare weg en dat u werd gearresteerd telkens wanneer de vrienden van C. J. (...) u zagen (CGVS, p. 7). Dat u volgens uw verklaringen in december 2018 naar de discotheek ging, waar u dan C. J. (...) zag die u bedreigde (CGVS, p. 9), wijst er eveneens niet op dat u een ondergedoken leven leidde. Dat u volgens uw verklaringen nooit naar feesten ging behalve die ene keer in december toen uw vriend van Chili u kwam bezoeken (CGVS, p. 16), is weinig ernstig in het licht van uw voorgehouden isolatie ter bescherming van C. J. (...).”

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn zeer pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekende partijen volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.3.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekende partijen geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in Venezuela.

3.3.3.2. In zoverre verzoekende partijen zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroepen op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat verzoekende partijen de door hen voorgehouden problemen met een politieagent ten gevolge van een conflict over de eigendom van verzoekster niet aannemelijk maken.

In de mate dat verzoekende partijen zich baseren op de algemene socio-economische en mensenrechtensituatie in Venezuela om een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aan te tonen, en in dit verband citeren uit informatie waaraan zij refereren in hun verzoekschriften, herinnert de Raad eraan dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat “*vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...).”

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming – waarvan artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Zo stelt het Hof van Justitie:

"In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden er tegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40).

De Raad meent naar analogie dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissingen, noch uit de verzoekschriften, noch uit de beschikbare landeninformatie dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet. Deze situatie blijkt louter het gevolg te zijn van een complex geheel van verschillende factoren, zoals economisch wanbeheer, zware economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie.

Verder wijst de Raad er nogmaals op dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op *"situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade"* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn.

In casu blijkt niet dat verzoekende partijen in deze context persoonlijk worden gevisieerd of dat zij behoren tot een groep van gevisieerde personen. Verzoekende partijen tonen immers niet aan dat zij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zouden worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in hun elementaire levensbehoeften zouden kunnen voorzien.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoekende partijen maakten immers doorheen hun opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Venezuela zouden hebben gekend. Waar zij in hun verzoekschriften laten gelden dat uit *"het UNHCR rapport"* blijkt dat het deelnemen aan betogingen wel degelijk volstaat voor de Venezolaanse autoriteiten om iemand als opposant te zien en hem te vervolgen, wijst de Raad erop dat verzoekende partijen op geen enkel moment gewag hebben gemaakt van hun (vrees ten gevolge van) deelname aan betogingen en dat zij thans ook geen bewijs hiervan voorleggen of omstandige verklaringen hierover afleggen.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in de informatie uit het rechtsplegingsdossier wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat verzoekende partijen *in concreto* dienen aan te tonen dat er wat hen betreft in hun land van herkomst een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat, alwaar zij in gebreke blijven.

3.3.3.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico

loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Het Hof van Justitie heeft reeds uitgelegd dat een binnenlands gewapend conflict wordt geacht te bestaan wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld (HvJ 30 januari 2014 (GK), *Diakité*, C-285/12).

Uit de informatie die voorligt, blijkt dat het geweld in Venezuela wijdverspreid is. Het betreft hier voornamelijk politieel dan wel crimineel geweld dat naar zijn aard en/of vorm doelgericht is. Dit politieel en crimineel geweld kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd in het arrest *Diakité*.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Amazonas en Bolívar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. In deze deelstaten is tevens sprake van regelmatige confrontaties tussen irreguliere gewapende groeperingen en de Venezolaanse autoriteiten. Verzoekende partijen zijn evenwel niet van een van deze gebieden afkomstig.

Uit de informatie in het rechtsplegingsdossier kan niet worden afgeleid dat thans in de Venezolaanse stad Nueva Cúa, in de deelstaat Miranda, waarvan verzoekende partijen verklaren afkomstig te zijn, een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen dit ook niet aan.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat in de 'Guidance Note' van UNHCR van mei 2019, waarnaar verzoekende partijen in hun verzoekschriften verwijzen, weliswaar wordt opgeroepen om Venezolanen niet gedwongen terug te sturen maar niet om automatisch aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming toe te kennen en dat personen uit Venezuela kunnen in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming indien er substantiële gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in hun land van herkomst. De Raad benadrukt dat verzoekende partijen *in concreto* dienen aan te tonen dat zij in hun land van herkomst worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Zoals hierboven vastgesteld, tonen verzoekende partijen dit niet aan.

3.3.3.4. Verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

3.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekende partijen niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partijen door het CGVS uitvoerig werden gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kregen zij de mogelijkheid hun asielmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.3.6. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

3.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.3.8. Waar verzoekende partijen uiterst subsidiair vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekende partijen echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. De verzoeken tot vernietiging kunnen bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig januari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN